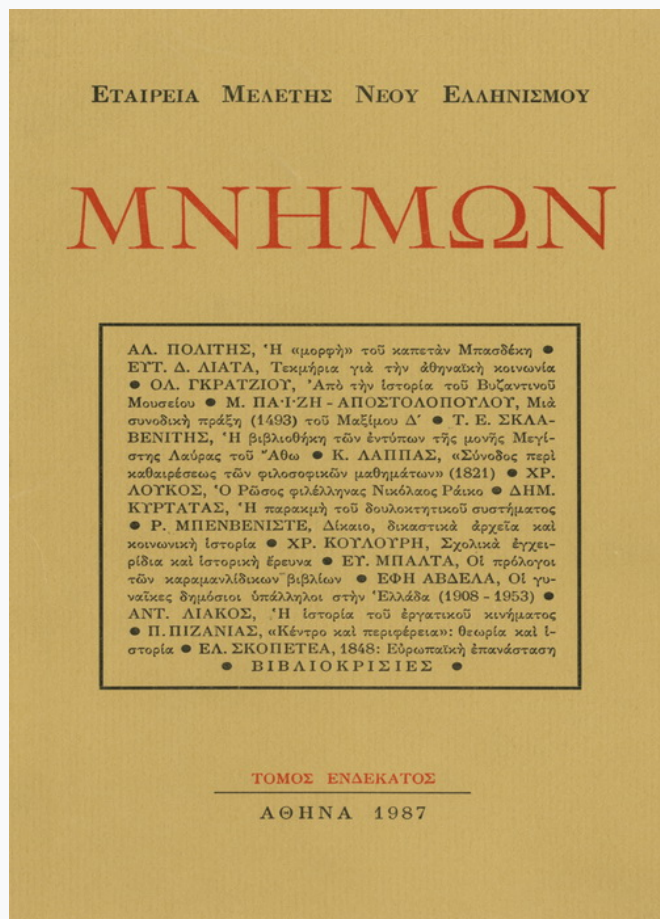

Μνήμων

Τόμ. 11 (1987)

ΜΙΑ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΠΡΑΞΗ (1493) ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ Δ' ΠΟΤ ΑΠΟΔΙΔΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΝΗΦΩΝΑ Β'

ΜΑΧΗ ΠΑΪΖΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

doi: [10.12681/mnimon.128](https://doi.org/10.12681/mnimon.128)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΠΑΪΖΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Μ. (2003). ΜΙΑ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΠΡΑΞΗ (1493) ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ Δ' ΠΟΤ ΑΠΟΔΙΔΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΝΗΦΩΝΑ Β'. *Μνήμων*, 11, 74–82. <https://doi.org/10.12681/mnimon.128>

ΜΙΑ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΠΡΑΞΗ (1493) ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ Δ' ΠΟΥ ΑΠΟΔΙΔΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΝΗΦΩΝΑ Β'

Στον κώδικα 276 της Πατριαρχικής Βιβλιοθήκης των Ιεροσολύμων σώζεται, στα φύλλα 156^v - 157^r, το αντίγραφο μιας συνοδικής πράξης του 15ου αιώνα· το πρωτότυπο ως σήμερα λανθάνει και ό,τι έχει αντιγραφεί στον ιεροσολυμιτικό κώδικα αποτελεί τον μοναδικό μάρτυρα της πράξης¹.

Στο τέλος του κειμένου αναγράφεται η χρονολογία ἐν ἔτει ,ζαϞ' και στη θέση της υπογραφής ο αντιγραφέας έχει σημειώσει *Νήφων ἐλέω Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως*². Ο Παπαδόπουλος - Κεραμεύς όταν δημοσίευσε το 1890 το κείμενο βασίστηκε στα δύο αυτά στοιχεία και σημείωσε ότι πρόκειται για συνοδική πράξη που εκδόθηκε (μεταξύ τῶν ἐτῶν 1492 - 1493, ἐπὶ πατριάρχου Νήφωνος Β')³. Πραγματικά το από κτίσεως κόσμου έτος ,ζα' αντιστοιχεί στο χρονικό διάστημα Σεπτέμβριος 1492 - Αύγουστος 1493 και ο πατριάρχης που φέρεται να έχει υπογράψει την πράξη θα πρέπει να είναι ο Νήφων Β', αφού ο Νήφων Α' πατριάρχευσε στην περίοδο 1310 - 1314. Μια ανακολουθία όμως υπάρχει ανάμεσα στα δύο αυτά στοιχεία του

1. Στην περιγραφή του κώδικα που έχει δώσει ο Α. Παπαδόπουλος - Κεραμεύς στην *Ιεροσολυμιτική Βιβλιοθήκη* 1, Πετρούπολη 1891 [φωτομηχανική ανατύπωση, Βρυξέλλες 1963] 333 - 353 αναφέρεται : «276. Τεύχος χαρτῶν (0,203X0,155) ἐκ φύλλων 346, γραφὲν παρὰ διαφόρων ἀτόμων τελευτώσης τῆς ιζ' καὶ ἀρχομένης τῆς ιη' ἑκατονταετηρίδος... 114. Νήφωνος α' [= β'] Κωνσταντινουπόλεως συνοδικὴ πρᾶξις περὶ τῆς ἐπισκοπῆς Διαυλείας (1493). Ἀρχ. «Καὶ ἱατρῶν ἐκεῖνος ἄριστος», φ. 156β» (σ. 346).

2. Αναπτύσσω σιωπηρά τις συντομογραφίες. Ο εκδότης του κειμένου, για τον οποίο βλ. αμέσως πιο κάτω, προσθέτει : «νέας Ρώμης, καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης», λέξεις που συμπληρώνουν τον τίτλο του αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ που δεν υπάρχουν στο κείμενο του ιεροσολυμιτικού κώδικα.

3. Α. Παπαδόπουλος - Κεραμεύς, «Ἐγγραφα περὶ δύο ἐπισκοπῶν τῆς μητροπόλεως Ἀθηνῶν», Δ. Γρ. Καμπούρογλου, *Μνημεῖα τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων* 2, Ἀθήνα 1890, 225. Την ἴδια ἀποψη υποστήριξε καὶ το 1898 στο ἄρθρο του «Περὶ τῆς ἐπισκοπῆς Διαυλείας», *Byzantinische Zeitschrift* 7(1898) 50-56. Το 1907 ο R. Bousquet στη μελέτη του «L'évêché de Daulia - Talantion», *Echos d'Orient* 10(1907) 295-299 σημείωνε καὶ αὐτός : «Les patriarches intervinrent, en effet, plus d'une fois, comme Maxime II, 1477-81; Niphon II en 1492 ou 1493». Πρβ. πρόσφατα Τάσος Αθ. Γριτσόπουλος, «Διαυλείας καὶ Ταλαντίου, Ἐπισκοπή», *Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια* 4, Ἀθήνα 1964.

κειμένου, τη χρονολογία και την υπογραφή—ανακολουθία που δεν έχει ως τώρα επισημανθεί, με αποτέλεσμα να μην έχουν αναθεωρηθεί οι απόψεις που διατυπώθηκαν και καθιερώθηκαν από τα τέλη του 19ου αιώνα: στο διάστημα 1492 - 1493 τον οικουμενικό θρόνο κατείχε ο Μάξιμος Δ' και όχι ο Νήφων Β'⁴. Θα πρέπει, άραγε, βασιζόμενοι στα στοιχεία αυτού του εγγράφου να διορθώσουμε το χρόνο ανόδου στον οικουμενικό θρόνο του Νήφωνα Β' ; ή μήπως η χρονολογία της πράξης είναι αυτή που θα πρέπει να διορθωθεί ;

Ας παρουσιάσουμε πρώτα τα ιστορικά στοιχεία όπως προβάλλουν από το κείμενο της πράξης που περιέχεται στον ιεροσολυμιτικό κώδικα.

Η υπόθεση αφορά την ενότητα της επισκοπής Διαιυλείας και Ταλαντίου⁵, ενώ τα πρόσωπα που προκάλεσαν, άμεσα ή έμμεσα, την έκδοση της συνοδικής πράξης είναι δύο, ο έξαρχος Αθηνών Δωρόθεος και ο επίσκοπος Ταλαντίου Νείλος. Ο πρώτος διαίρεσε κάποτε την επισκοπή Διαιυλείας σε δύο επιμέρους επισκοπές, της Διαιυλείας και του Ταλαντίου⁶. Ο Νείλος, επίσκοπος της μιας από τις δύο εκκλησιαστικές περιφέρειες που προκύψανε από τη διάσπαση, προσέφυγε στη σύνοδο του πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, κατήγγειλε την ενέργεια του Δωροθέου ως αντικανονική και ζήτησε την ακύρωσή της⁷. Πραγματικά, η πατριαρχική σύνοδος επικαλούμενη τήν *ἀνέκαθεν ἐπικρατήσαν συνήθειαν* αποκατέστησε με την πράξη της την ενότητα της επισκοπής και ονόμασε τον Νείλο επίσκοπο της ενιαίας πια επισκοπής Διαιυλείας και Ταλαντίου.

Τα ελατήρια της πράξης του εξάρχου Αθηνών τα περιγράφει εύγλωττα η συνοδική πράξη: ο Δωρόθεος *ενήργησε ἐπὶ φιλοχρηματίας πράξει*⁸. Αλλά και η προσφυγή του Νείλου στη σύνοδο δεν πρέπει να ήταν ανυστερόβουλη. Το αίτημά του να αποκατασταθεί η παλαιά τάξη φαίνεται να μην το υπαγόρευσε μόνο η πίστη του στους κανόνες και την τάξη της εκκλησίας, αφού άλλωστε ο ίδιος είχε αποδεχτεί έναν «αντικανονικό» επισκοπικό θρόνο: το υποκίνησε ασφαλώς και μια ευνοϊκή συγκυρία: η χηρεία του θρόνου της άλλης

4. Χ. Πατρινέλης, «Χρονολογικός κατάλογος των πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως κατά την περίοδο 1453 - 1669», *Ιστορία του Ελληνικού Έθνους* 10, Αθήνα 1974, 102. Ας σημειωθεί ότι πολλά στοιχεία των παλαιών πατριαρχικών καταλόγων έχουν σήμερα αναθεωρηθεί, ωστόσο για το διάστημα 1492 - 1493 δεν αναφέρεται ο Νήφων Β' ως οικουμενικός πατριάρχης ούτε στους παλαιούς ούτε στους νεότερους καταλόγους. Βλ. και όσα αναφέρω πιο κάτω, σ. 80.

5. Βιβλιογραφία για την επισκοπή δίνεται στη σημ. 16.

6. στ. 13-15 του κειμένου της πράξης που ο αναγνώστης μπορεί να βρει στο τέλος της μελέτης.

7. στ. 21-25.

8. στ. 16.

επισκοπής, της Διαυλείας⁹. Έτσι, αντίδικος στην προσφυγή του ή άμεσος διεκδικητής του ενοποιημένου επισκοπικού θρόνου, στην περίπτωση που η προσφυγή θα γινόταν δεκτή, δεν υπήρχε. Και πραγματικά, με την απόφαση της συνόδου και η παλαιά τάξη αποκαταστάθηκε και η εξουσία του Νείλου επεκτάθηκε στη μεζονα περιοχή της Διαυλείας.

Το κύριο ερώτημα που τίθεται είναι : πότε συνέβησαν αυτά ; Τα δύο πρόσωπα που πρωταγωνίστησαν στην υπόθεση είναι ασφαλώς πρόσωπα ιστορικά, και θα μπορούσαν να μας δώσουν, καταρχήν, ένα χρονικό στίγμα. Ωστόσο, από τα κείμενα δεν γίνεται σαφές αν τα δύο αυτά πρόσωπα και κατ' επέκταση οι ενέργειές τους ήταν σύγχρονες.

Ο Παπαδόπουλος - Κεραμεύς ταυτίζει τον Δωρόθεο ποτέ *ἐξαρχον Ἀθηνῶν* με το μητροπολίτη Αθηνών που μας είναι γνωστός από μια πράξη που εκδόθηκε από το πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως στα τέλη του 14ου αιώνα¹⁰. Με την πράξη αυτή ο πατριάρχης και η σύνοδος απαλλάσσουν, το μάρτιο του 1393, τον Δωρόθεο από τις κατηγορίες που είχαν διατυπωθεί εναντίον του για συνεργασία με τους Τούρκους και τον αναγνωρίζουν ως νόμιμο μητροπολίτη Αθηνών, *ἐπίσκοπος πάσης Ελλάδος* και πρόεδρο Θηβών και Νέων Πατρών. Δύο ακόμη πράξεις, που εκδόθηκαν τον αύγουστο και το Σεπτέμβριο του 1395 αντίστοιχα, αναφέρονται και αυτές σε εκκρεμούσες εναντίον του Δωροθέου κατηγορίες¹¹. Ο Παπαδόπουλος - Κεραμεύς δεν έχει εκθέσει το σκεπτικό που τον οδήγησε να ταυτίσει τον ποτέ *ἐξαρχον Ἀθηνῶν* που αναφέρει η πράξη του 15ου αιώνα με τον μητροπολίτη Αθηνών Δωρόθεο του 14ου αιώνα, όταν μάλιστα ένας άλλος Δωρόθεος μνημονεύεται ως μητροπολίτης Αθηνών το 1472¹². Επειδή όμως το κείμενο της πράξης δεν αναφέρει

9. Την πληροφορία μάς παρέχει μια πατριαρχική πράξη του 1572, για την οποία βλ. πιο κάτω.

10. Βλ. F. Miklosich - I. Müller, *Acta et diplomata graeca medii aevi sacra et profana* 2, Βιέννη 1862, 165-170. Πρβ. J. Darrouzès, *Les registres des Actes du patriarchat de Constantinople* 1, 6, Παρίσι 1979, N. 2921.

11. F. Miklosich - I. Müller, *ό.π.*, 256 και 258-259. Οι δύο αυτές πράξεις δεν αναφέρουν το όνομα του μητροπολίτη Αθηνών που υπαινίσσονται, αλλά για το ότι αναφέρονται στον Δωρόθεο βλ. J. Darrouzès, *ό.π.*, N. 3010 και N. 3013. Για τη δράση του Δωροθέου βλ. και Φερδινάνδος Γρηγορόβιος, *Ιστορία της πόλεως Αθηνών κατά τους μέσους αιώνας*, μετ. Σπ. Π. Λάμπρος, 2, Αθήνα 1904, 247 και D. Zakythinos, *Le Despotat Grec de Morée* 1, Παρίσι 1932, 129.

12. Σώζεται η συνοδική πράξη της μεταθέσεώς του από τη μητρόπολη Αθηνών στη μητρόπολη Τραπεζούντος στο Αρχείο της Μονής Παντοκράτορος του Αγ. Όρους. Την πράξη έχει δημοσιεύσει ο Χρύσανθος μητροπολίτης Τραπεζούντος, «Η Εκκλησία Τραπεζούντος», *Αρχαίον Πόντου* 4-5(1933 - 1936) 532-533, όπου και πανομοιότυπο του εγγράφου.

τον Δωρόθεο ως μητροπολίτη, αλλά μόνον ως έξαρχο¹³, θα πρέπει, νομίζω, να οδηγηθούμε στην αναζήτηση ενός άλλου Δωροθέου, που στάλθηκε από το πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως ως έξαρχος είτε σε περίοδο χηρείας του θρόνου των Αθηνών, είτε για να διεκπεραιώσει κάποια συγκεκριμένη εκκλησιαστική υπόθεση¹⁴. Αν όμως μείνουμε στην ιδέα ότι μητροπολίτη υπονοεί η πατριαρχική πράξη που εξετάζουμε, τότε φαίνεται πιθανότερο να αναφέρεται στον Δωρόθεο, μητροπολίτη Αθηνών ως το 1472, παρά στον ομώνυμό του του 14ου αιώνα.

Αλλά και τον επίσκοπο Νείλο δεν μπορούμε να τον εντοπίσουμε χρονικά με μεγαλύτερη ακρίβεια· είναι ασφαλώς το ίδιο πρόσωπο που υπογράφει ως *ὁ ταπεινὸς ἐπίσκοπος Δαυλείας καὶ Ταλαντίου Νεῖλος* σε μια πράξη που εκδόθηκε επί Νήφωνος Β', πράξη όμως που παρουσιάζει και αυτή προβλήματα χρονολογικά. Σύμφωνα με το κείμενο που έχει δημοσιεύσει ο Επ. Σταματιάδης, η πράξη εκδίδεται 'Ιουνίου ις', 'Ινδικτιῶνος β'. Καμία όμως από τις τρεις πατριαρχείες του Νήφωνος Β' δεν συμπίπτει με β' ινδικτιῶνα· είναι πιθανό να διαβάστηκε εσφαλμένα ο αριθμός της ινδικτιῶνας, πιθανότητα που σήμερα δεν μπορούμε να την επιβεβαιώσουμε, επειδή το τελευταίο τμήμα της πράξης έχει αποκοπεί¹⁵.

Το χρονικό, ωστόσο, στίγμα που αναζητούμε μας το δίνει μια άλλη συνοδική πράξη, που εκδόθηκε το 1572 για την ίδια επισκοπή· γιατί το θέμα της ενότητάς της δεν φαίνεται να έληξε με την πράξη του 15ου αιώνα¹⁶. Ας

13. Ανάλογη διατύπωση, *ὁ ἐξαρχικῶς κατέχων ποτὲ τὴν τῶν Ἀθηνῶν μητρόπολιν*, χρησιμοποιείται και στην πράξη του 1572, για την οποία βλ. πιο κάτω.

14. Μολοντί ο Παπαδόπουλος - Κεραμεύς είχε εκθέσει παρόμοιο προβληματισμό στο άρθρο του «Έγγραφα...» που δημοσίευσε το 1890, εννιά χρόνια αργότερα στο άρθρο του «Περί της επισκοπής...» υποστήριξε ότι «οὗτος ὁ Δωρόθεος ἦτο μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ ἑξάρχος πάσης Ἑλλάδος ἔτει 1393».

15. Επ. Σταματιάδης, *Εκκλησιαστικά Σύλλεκτα*, Σάμος 1891, 37-43. Το κείμενο της πράξης σώζεται σήμερα ενσωματωμένο στο χφ 12 της Μητροπόλεως Σάμου (olim Μονῆς Τιμίου Σταυρού). Σύμφωνα με τον Σταματιάδη, η πράξη έφερε την υπογραφή του Νήφωνος και 26 αρχιερέων συνοδικών.

16. Η σύνοδος θα ασχοληθεί αρκετές ακόμη φορές με την ενότητα της επισκοπής Δαυλείας και Ταλαντίου. Για παράδειγμα, το 1537 μαρτυρείται μόνον «ἐπίσκοπος Δαυλείας». Λίγο αργότερα, στη διάρκεια της πατριαρχείας του Διονυσίου Β' (1546 - 1556), εκδίδεται επικυρωτική πράξη της ενότητάς της επισκοπής, το 1562 όμως μαρτυρούνται δύο διαφορετικοί επίσκοποι για τη Δαύλεια και το Ταλάντιο. Ωστόσο, ο Μητροφάνης Γ' (1565 - 1572) επικυρώνει την ενότητα και το ίδιο κάνει αμέσως μετά, τον ιούνιο του 1572, ο Ιερεμίας Β'. Γενικότερα για την επισκοπή και τις περιπέτειες της βλ. Α. Παπαδόπουλος - Κεραμεύς, «Έγγραφα...», ο ίδιος, «Περί της επισκοπής...», ο ίδιος, «Επισκοπή Δαυλείας και Ταλαντίου», *Εκκλησιαστικός Φάρος* 2(1908) 409, Μ. Γεδεών, «Συμβολαί εις την Ιστορίαν της αποστολικῆς Εκκλησίας των Αθηνών», Δ. Γρ. Καμπούρογλου, *Μνημεία*

παρακολουθήσουμε την υπόθεση και την εξέλιξή της, όπως την παρουσιάζει το κείμενο του 1572 που υπογράφεται από τον Ιερεμία Β'¹⁷.

Στο ιστορικό της πράξης διαβάζουμε ότι, μολονότι η Διαύλεια αποτελούσε πάντα μία επισκοπή, στην οποία ήταν ενταγμένο και το Ταλάντιο, ταῖς καιρικαῖς ἀνωμαλίαις ὁ ἐξαρχικῶς κατέχων ποτὲ τὴν τῶν Ἀθηναίων μητροπολιν, ὁ Δωροθέος ἐκεῖνος διέσπασε τὴν επισκοπή και χειροτόνησε στο Ταλάντιο ἄλλον ἐπίσκοπο¹⁸. Στη συνέχεια, αφού περιγραφούν οι ενέργειες που έκανε ο Ταλαντίου Νείλος προς τη σύνοδο του πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως προκειμένου να ακυρωθεί η διασπαστική εκείνη ενέργεια του Δωροθέου, δηλώνεται και η απόφαση της συνόδου: διὸ καὶ δέδοται τότε γνώμη συνοδικῇ, ἵνα ἡ τοιαύτη πρᾶξις τοῦ Δωροθέου ἐκείνου εἴη πεπανμένη, ὡς ἄλλοτρία τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνηθείας καὶ τάξεως, λέγεται δὲ μία καὶ μόνη ἐπισκοπὴ ἡ τῆς Διαυλείας, ὡς ὑπῆρχεν ἀνέκαθεν.

Ὡς το σημεῖο αὐτὸ τα γεγονότα μᾶς ἦταν γνωστά ἀπὸ το κείμενο που σώζεται στον ιεροσολυμιτικὸ κώδικα. Η συνοδική πράξη, ὅμως, του 1572 μας δίνει και τὴ συνέχεια τῆς ὑπόθεσης: Παραδραμόντων δὲ χρόνων καὶ μόνων τεσσάρων, ο τότε μητροπολίτης Αθηνῶν Νεόφυτος ζήτησε να διασπάσει πάλι τὴν επισκοπή και να αποσπάσει το Ταλάντιο ἀπὸ τὴ Διαύλεια. Τότε ο Νείλος ἀναγκασθεὶς ἐνεφάνισε τῷ ἁγιωτάτῳ καὶ μακαρίῳ πατριάρχει κῡρ Νήφωνι καὶ τῇ συνόδῳ τὸ τοῦ αἰοιδίμου πατριάρχου κῡρ Μαξίμου συνοδικὸν γράμμα, ὅπερ ἀκουσθέν, ὡς νομίμως καὶ κανονικῶς γεγονός, ἐβεβαίωθη καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου κῡρ Νήφωνος... τοῦ εἶναι ἡνωμένον τῇ ἁγιωτάτῃ ἐπισκοπῇ Διαυλείας καὶ τὸ Ταλάντιον (...)¹⁹.

Απὸ το ἀπόσπασμα αὐτὸ γίνεται φανερό πως μια βασική διαφορά, ἀπὸ τὴν ἀπόψη τῆς ἐκκλησιαστικῆς διπλωματικῆς, διέκρινε τα δύο γράμματα

τῆς *Ιστορίας τῶν Αθηναίων* 2, Αθήνα 1890, 254, J. van den Gheyn, «Le siège épiscopal de Diaulia en Phocide», *Byzantinische Zeitschrift* 6(1897) 92-95, G.F. Gamurrini, «Nota sulla serie dei Vescovi di Daulio in Grecia», *Bessarione* 4 (1898), NN. 27-28, 289 καὶ R. Bousquet, ὁ.π.

17. Το κείμενο τῆς πράξης σώζεται στα φφ. 19-21 του κώδικα 11 του Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἔχει ἐκδοθεῖ ἀπὸ τον Α. Παπαδόπουλο - Κεραμέα, «Ἐγγραφα...», 226-229. Τον κώδικα, που σήμερα βρίσκεται στην Τουρκική Ιστορική Εταιρεία (Türk Tarih Kurumu) τῆς Ἀγκυρας, ἔχει περιγράψει ο P. Moraux, *Bibliothèque de la société turque d'Histoire. Catalogue des manuscrits grecs*, Ἀγκυρα 1964, 26-34. Τα ἀποσπάσματα που δίνω ἀκολουθοῦν τὴν ἐκδοση Παπαδόπουλου - Κεραμέα.

18. Ολόκληρη ἡ ιστορική περίοδος που προηγήθηκε καὶ ἀκολούθησε τὴν Ἀλωση εἶναι τόσο ταραγμένη, ὥστε ἡ ἔκφραση «ταῖς καιρικαῖς ἀνωμαλίαις» να μην μπορεῖ να θεωρηθεῖ υπαινιγμός για μια συγκεκριμένη ιστορική στιγμή.

19. Α. Παπαδόπουλος-Κεραμεύς, ὁ.π., 227. Η ἀραίωση εἶναι δική μου.

που έφεραν τις υπογραφές του Μαξίμου και του Νήφωνος αντίστοιχα : το πρώτο ήταν η αρχική συνοδική πράξη, που αποκαθιστούσε τη διασπασθείσα κάποτε από τον Δωρόθεο ενότητα και ονόμαζε τον Νείλο επίσκοπο της ενιαίας πια επισκοπής Διαυλείας και Ταλαντίου· το δεύτερο, που έφερε την υπογραφή του Νήφωνος και που αποτελούσε επιβεβαίωση του πρώτου, ήταν μια συνοδική επικυρωτική πράξη. Τούτο σημαίνει ότι η διπλωματική υφή του πατριαρχικού κειμένου που σώζεται στον ιεροσολυμιτικό κώδικα μπορεί να μας αποκαλύψει ποιός ήταν ο πατριάρχης που το υπέγραψε.

Κατά συνέπεια, το ερώτημα στο οποίο καλούμαστε να απαντήσουμε είναι αν η συνοδική πράξη που εξετάζουμε περιέχει στοιχεία που μας επιτρέπουν να την κατατάξουμε στην κατηγορία των επικυρωτικών συνοδικών πράξεων. Στο κείμενό της όμως δεν εντοπίζουμε κανένα τέτοιο στοιχείο : δεν υπάρχει καμία αναφορά σε προηγούμενη πράξη, σε αυτήν, δηλαδή, που υποτίθεται ότι επικυρώνει· δεν υπάρχει σε κανένα σημείο του κειμένου ο χαρακτηρισμός «επικυρωτική» ή «επιβεβαιωτήρια»· ούτε, τέλος, υπάρχει στη διατύπωση της απόφασης ο τύπος *ἀποφαινόμεθα καὶ ἐπικυροῦμεν ἡ ἡμετέριότης ἡμῶν ἐπιβεβαιούσα...* Όλα δείχνουν ότι η πράξη που έχουμε μπροστά μας δεν είναι επικυρωτική· επομένως, δεν μπορεί να είναι αυτή που υπέγραψε ο Νήφων. Πρόκειται, προφανώς, για την αρχική συνοδική πράξη, που, σύμφωνα με το κείμενο του 1572, εκδόθηκε από τον Μάξιμο.

Το συμπέρασμα αυτό το επιβεβαιώνει και κάποιο άλλο σημείο του κειμένου του 1572. Ο τότε επίσκοπος Διαυλείας και Ταλαντίου Σωφρόνιος, είτε ακολουθώντας τη συνηθισμένη κατά τις αλλαξοπατριαρχίες τακτική, είτε απειλούμενος από κάποιον επικείμενο διεκδικητή, σπεύδει στην Κωνσταντινούπολη και ζητά από τον νέο πατριάρχη Ιερεμία Β' να επικυρώσει την ενότητα της επισκοπής του²⁰. Η επικυρωτική πράξη που εκδίδεται κοντά στις άλλες πληροφορίες μας αποκαλύπτει και τη γραφειοκρατική πρακτική της εποχής : καθώς τα αρχεία του πατριαρχείου είχαν κατά καιρούς υποστεί ανεπανόρθωτες φθορές, ο Σωφρόνιος προσκομίζει, προκειμένου να στηρίξει το αίτημά του, τὰς συνοδικὰς πράξεις τῶν ἀοιδίμων καὶ μακαρίων πατριαρχῶν, τοῦ τε κῡρ Μαξίμου καὶ κῡρ Νήφωνος, ἀλλὰ δὴ καὶ τὰς μετ' αὐτούς, τοῦ τε κῡρ Διονυσίου καὶ τοῦ πρὸ ἡμῶν κῡρ Μητροφάνους (...) ²¹. Η σειρά με την οποία παρατίθενται τα ονόματα δείχνει ότι ο Μάξιμος ήταν ο πρώτος στον κατάλογο των πατριαρχών που εκδόσανε πράξεις σχετικές με την ενότητα της επισκοπής Διαυλείας και Ταλαντίου· οι πράξεις που εκδόθηκαν από τους άλλους πατριάρχες —τον Νήφωνα Β', τον Διονύσιο Β',

20. Για τις συχνές αμφισβητήσεις της ενότητας της επισκοπής βλ. όσα αναφέρουμε στη σημ. 16.

21. Α. Παπαδόπουλος-Κεραμεύς, ό.π., 228.

τον Μητροφάνη Γ' και τον Ιερεμία Β' — ήταν, όπως φαίνεται, επικυρωτικές της πρώτης. Το κείμενο, βέβαια, αυτό το γνώριζε ο Παπαδόπουλος - Κεραμεύς και σε αυτό στηρίχτηκε ασφαλώς για να διατυπώσει την υπόθεση ότι «υπήρχον καὶ ἔγγραφα τῶν πατριαρχῶν Μαξίμου Γ' ἢ Δ', Διονυσίου Β' καὶ Μητροφάνους Γ', ὧν ἡ τύχη ἀγνοεῖται πρὸς τὸ παρόν»²². Τὴν ἴδια ἀποψη υποστήριξε και αργότερα, όταν σημείωνε ότι η διαίρεση της επισκοπής «φαίνεται μείνασα ἐν ἐνεργείᾳ μέχρι τοῦ πατριάρχου Μαξίμου Γ' (1477 - 1481) ὅστις διὰ σιγῆς, μὴ γνωστοῦ μέχρι σήμερον, ἀκυρώσας τὴν πράξιν τοῦ Δωροθέου ἀπέδωκεν τὴν ἐπισκοπὴν Διαυλείας εἰς τὸ Ταλάντιον»²³. Είναι φανερό πως δεν είχε υποψιαστεί ότι το «μὴ γνωστὸν μέχρι σήμερον» ἔγγραφο, του οποίου «ἡ τύχη ἀγνοεῖται πρὸς τὸ παρόν», ἦταν αὐτὸ ἀκριβῶς που δημοσίευε.

Δεν πρέπει βέβαια, να ξεχνάμε ότι την εποχή που ἔγραψε ο Παπαδόπουλος - Κεραμεύς τις μελέτες του, στα τέλη του 19ου αἰώνα, εἶχε υπόψη του πατριαρχικούς καταλόγους που σήμερα ἔχουν ἀναθεωρηθεῖ. Ο Μάξιμος Γ', που ἀναφέρεται και ἀπὸ τον Ζαχαρία Μαθά²⁴ και ἀπὸ τον Παγκράτιο Δημάρη²⁵ ὅτι ἀνεβαίνει στον πατριαρχικὸ θρόνο το 1493, εἶναι, σύμφωνα με τους νεότερους πατριαρχικούς καταλόγους, ο Μάξιμος Δ' που ἐκλέγεται πατριάρχης στις αρχές του 1491. Το γεγονός αὐτὸ το υποψιάζεται ο Παπαδόπουλος - Κεραμεύς, ἀφού σημειώνει «Μαξίμου Γ' ἢ Δ'»: ἐκεῖνο ὅμως που του διαφεύγει εἶναι ὅτι στο διάστημα 1492—1493 οὔτε ο Νήφων Β' εἶναι στον οἰκουμενικὸ θρόνο, οὔτε και κανένας κατάλογος τον φέρει ως πατριάρχη.

Το γεγονός ὅμως ὅτι ο Μάξιμος Δ' εἶναι ο πατριάρχης που βρισκόταν στον οἰκουμενικὸ θρόνο τη στιγμή που ἐκδόθηκε η συνοδικὴ πράξη που μελετούμε ἐπιβεβαιώνεται και ἀπὸ ἕνα ἀκόμη στοιχείο που περιέχεται στο κείμενο του 1572. Τέσσερα χρόνια μας πληροφορεῖ ὅτι μεσολάβησαν ἀπὸ την ἐκδοσὴ της ἀρχικῆς πράξης —που, σύμφωνα με ὅσα ἀναφέραμε, το κείμενό της σώζεται στον ἱεροσολυμιτικὸ κώδικα— ως τὴν πρώτη ἐπικύρωσή της ἀπὸ τον Νήφωνα Β'. Το διάστημα αὐτὸ ταιριάζει ἀπόλυτα στον Μάξιμο Δ', ἀφού ο Νήφων Β' τον διαδέχτηκε το καλοκαίρι του 1497, δηλαδή τέσσερα χρόνια μετὰ το ἔτος 'ζα'.

22. Α. Παπαδόπουλος-Κεραμεύς, *ὁ.π.*, 225.

23. Α. Παπαδόπουλος-Κεραμεύς, «Περὶ τῆς ἐπισκοπῆς...», 51.

24. Κατάλογος ἱστορικός των πρώτων ἐπισκόπων και των ἐφεξῆς πατριαρχῶν της ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀγίας και Μεγάλης του Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Νάυπλιο 1837, 171-172.

25. Τον κατάλόγὸ του δημοσίευσε ο Παπαδόπουλος-Κεραμεύς στη μελέτη του «Συμβολαὶ εἰς τὴν χρονολογίαν και ἱστορίαν των μεταγενεστέρων πατριαρχῶν Κ/πόλεως», *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια* 4(1883-1884) 398.

Το τελευταίο αυτό χρονολογικό τεκμήριο μας προσφέρει ακόμη μία δυνατότητα : να περιορίσουμε το χρονικό διάστημα των δώδεκα μηνών που υποδηλώνει η γενική διατύπωση ἀπολέλνται καὶ ἡ παροῦσα συνοδική πράξις... ἐν ἔτει ,ζαΨ' (σεπτέμβριος του 1492 - αὐγούστος του 1493) στα δύο πρώτα τετράμηνα του 1493. Και ἰδοὺ γιατί : το *terminus post quem* της επικυρωτικής πράξης που εκδόθηκε ἀπὸ τον Νήφωνα Β' εἶναι το θέρος του 1497, ὅταν ἀνέβηκε γιὰ δεῦτερη φορὰ στον οἰκουμενικό θρόνο· μεταθέτοντας αὐτό το *terminus* τέσσερα χρόνια νωρίτερα, πρέπει νὰ τοποθετήσουμε τὴν ἀρχικὴν πράξιν του Μαξίμου Δ' στο θέρος του 1493. Επειδὴ ὅμως ἡ διατύπωση *παρὰδραμόντων δὲ χρόνων καὶ μόνων* τεσσάρων δεν μπορεῖ παρὰ κατὰ προσέγγιση νὰ προσδιορίζει το διάστημα που μεσολάβησε ἀνάμεσα στις δύο πράξεις, νόμιμο θεωροῦμε νὰ περιορίσουμε το ἔτος ,ζα' στα δύο πρώτα τετράμηνα του 1493.

Ανακεφαλαιώνω καὶ συμπεραίνω :

Ο κώδικας 276 τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης των Ἱεροσολύμων ἔχει διασώσει, στα φφ. 156^v - 157^r, το ἀντίγραφο μιᾶς συνοδικῆς πράξης που φέρει τὴν υπογραφή *Νήφων ἐλέω Θεοῦ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως* καὶ τὴ χρονολογία ,ζα'. Ἡ ὡς τώρα ἐρευνα βασιζόμενη στα δύο αὐτὰ στοιχεῖα ἀπέδιδε τὴν πράξιν στον πατριάρχη Νήφωνα Β', χωρὶς νὰ ἔχει ἐπισημάνει τὴν ἀνακολουθία που ὑπάρχει μετὰξὺ τῆς υπογραφῆς καὶ τῆς χρονολογίας, ἀφοῦ στο διάστημα σεπτέμβριος 1492 ὡς αὐγούστος 1493 οἰκουμενικός πατριάρχης δεν ἦταν ὁ Νήφων Β'.

Αξιοποιώντας στοιχεῖα χρονολογικά που περιέχονται σὲ ἓνα κείμενο του 1572 καὶ ἀνιχνεύοντας τὴ διπλωματικὴ ὑφὴ τῆς πατριαρχικῆς πράξης που σώζεται στον ἱεροσολυμιτικὸν κώδικα καταλήγουμε στο συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀπόψη που ἀποδίδει τὴν πράξιν αὐτὴν στον Νήφωνα Β' πρέπει νὰ ἀναθεωρηθεῖ, διότι ἡ υπογραφή που ἀναγράφεται στο ἀντίγραφο τῆς πράξης εἶναι πλασματική. Ο πατριάρχης που τὴν ἐξέδωσε εἶναι ὁ Μάξιμος Δ' καὶ το χρονικὸν διάστημα μέσα στο ὁποῖο μπορούμε νὰ τὴν περιορίσουμε εἶναι τὰ δύο πρώτα τετράμηνα του 1493.

Το κείμενο

Καὶ ἱατρῶν ἐκεῖνος ἄριστος ἃν καλοῖτο παρὰ πᾶσι δικαίως |² δς τῇ τῆς τέχνης ἐπιμελείᾳ φιλοπονώτερον χρώμενος τοῖς μάλιστα |³ κάμνουσι τὴν ὑγίαν χαρίζεται. Καὶ ποιμὴν ἐκεῖνος ἐπαινεῖται |⁴ παρὰ Κ(υρίου), δς γινώσκει μὲν τὰ ἴδια πρόβατα, γινώσκειται |⁵ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπ' αὐτῶν καὶ ἔμπροσθεν αὐτῶν πορευόμενος, |⁶ καλεῖ μὲν αὐτὰ κατ' ὄνομα εἰς μίαν δὲ συνάγει

μάνδραν·⁷ εἶτα καὶ ἐπὶ νομὰς σ(ωτη)ρίους ἐξάγει· οὗ μμηται κατὰ δύναμιν⁸ πεφνκότες, οἱ τὴν τῶν ψυχῶν ἐπιμέλειαν ἐγκεχειρισμένοι⁹ τοῖς μάλιστα θεραπείας δεομένοις ὀφείλουσι βοηθεῖν. Τῷ¹⁰ τύπῳ τοίνυν τούτῳ, καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν ὡς οἶόν τε ἐξα¹¹ κολουθοῦσα, καὶ κανονικαῖς παραδόσεσιν εἰκονουσα, συνο¹² δικῇ σαφηνεῖα τε καὶ διασκέπει ἀναγκαιότερον παντὸς πράγ¹³ ματος ἡγήσατο, καὶ τὴν παρὰ κανόνας διαιρεθεῖσαν εἰς¹⁴ δύο τῆς Διανλείας ἐπισκοπὴν τοῦ ποτὲ ἐξάρχον Ἀθηνῶν¹⁵ χρηματίσαντος κὺρ Δωροθέου ἐκείνου τοῦτο πεποιηκός¹⁶ ἐπὶ φιλοχρηματίας πράξει, εἰς μίαν αὐθις μετὰ τοῦ¹⁷ Τаланτίου ἐπισυνάψαι, καὶ μὴ εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι ἐπὶ¹⁸ σκοπὴν ἢ τε Διavlεία καὶ τὸ Τάλαντιον, καὶ ἓνα ἀρχιερέα¹⁹ καὶ ἐπίσκοπον εἶναι αὐτῆς Διανλείας καὶ Τаланτίου ὀνομαζόμενον,²⁰ κατὰ τὴν ἀνέκαθεν ἐπικρατήσανσαν συνήθειαν. Τοῦ²¹ οὖν θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Τаланτίου κὺρ Νείλου ἐπ’²² αὐτὸ τοῦτο τῇ συνόδῳ παραβαλόντος καὶ αἰτήσαντος²³ ὡς μὴ εἶναι ἐπισκοπὴν κατὰ τὸν πρῶτον τύπον,²⁴ καὶ ἄμφω καὶ ἡ πν(ευμα)τικὴ αὐτῶν ἐπίσκεψις, ὅφ’ ἐνὸς οἴκο²⁵ νομίαν ἔχῃ, καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν συνοδικῇ τῶν ἱερωτάτων²⁶ ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων γνώμῃ τοῦ δ(εῖνα) καὶ δ(εῖνα) τὴν παροῦσαν²⁷ συνοδικὴν πράξιν τῇ ἀγιωτάτῃ ἐπισκοπῇ Διανλείας καὶ Τаланτίου²⁸ ἀνατίθῃσιν. Παρακελευόμεθα οὖν ἵνα ὁ θεοφιλέ(στατος) ἐπίσκ(οπος)²⁹ κὺρ Νεῖλος ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἴῃ ἐπίσκοπος Διανλείας³⁰ καὶ Τаланτίου γνήσιος· καὶ ὡς γνήσιος ἀρχιερεὺς αὐτῆς ἐπ’³¹ ἐξουσίαν ἔχῃ τὸ ἀγιάζειν τοὺς ἐκείσε πάντας χρ(ιστια)νοὺς³² τὸ εὐλογεῖν, τὸ χειροτονεῖν ἀγαγνώστας, ὑποδιακ(όνους), διακ(όνους) καὶ πρεσβυτέρους³³ καὶ πάντα τὰ ἀρχιερατικὰ ποιῇ μετὰ τῆς τοῦ ἱεροῦ συν³⁴θρόνου ἐγκαθιδρύσεως. Ὅφείλουσι δὲ καὶ οἱ ἐν τῇ Διανλείᾳ³⁵ καὶ Τаланτίῳ εὐρισκόμενοι πάντες χρ(ιστια)νοὶ ἀναδέχεσθαι αὐτὸν³⁶ μετὰ τῆς προσηκούσης τιμῆς καὶ εὐλαβείας ὡς ἀρχιερέα³⁷ αὐτῶν γνήσιον, καὶ πν(ευμα)τικὸν π(ατέ)ρα καὶ διδάσκαλον καὶ πείθεσθαι³⁸ καὶ ὑπακούειν αὐτοῦ ἐφ’ οἷς ἂν ἔχοι λέγειν τε καὶ νουθετεῖν³⁹ αὐτοῖς ψυχωφελέσι καὶ σ(ωτη)ριώδεσι καὶ μηδεὶς ἔσται ὁ ἀντι⁴⁰ τείνων αὐτῷ κατὰ τι, ἵνα μὴ τῷ βαρυτάτῳ ἀφορισμῷ⁴¹ τῆς ἐκκλησίας καταδικασθῇ, κἂν ὁποῖος ἄρα εἴῃ. Καὶ⁴² εἰς τὴν περὶ τούτου δήλωσιν καὶ βεβαίωσιν ἀπολέλγεται⁴³ καὶ ἡ παροῦσα συνοδικὴ πράξις τῆς ἡμῶν μετριότητος ἐν ἔτει ,ζαϞ’.⁴⁴ Νήφων ἐλέφ Θ(εο)ῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταν(τινουπόλεως).

8 οἱ: οἱ Π-K 18 ἢ τε: ἦτις Π-K 19 post αὐτῆς add. οἶδε Π-K 43 ,ζαϞ’: ,ζα’ Π-K 44 post Κωνσταν(τινουπόλεως) add. νέας Ρώμης, καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Π-K.